

Arrest

nr. 140 386 van 5 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 28 augustus 2013 van de 26 augustus 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing van 26 augustus 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 oktober 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. A. HAEGEMAN, die loco advocaat Mr. J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Mr. M. DUBOIS, die loco advocaat Mr. C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 11 januari 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.2. Op 26 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekster op 5 september 2013 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Marokko om aldaar een aanvraag in te dienen en dit omdat veel familieleden (haar broers en zus) in België verblijven. Betrokkene legt hiervan volgende stavingsstukken voor m.n. haar paspoort, kopij van de identiteitskaart van de heer E.Y.A., kopies van de elektronische kaart van mevrouw E.Y.H. en mijnheer E.Y.Z.. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat de afstammingsband niet bewezen wordt. Het loutere voorleggen van verblijfsdocumenten en identiteitskaart volstaat niet om de afstamming vast te stellen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de familiale relaties betekent maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene stelt verder vriendschapsrelaties te hebben opgebouwd, Nederlands te spreken en werkwilgig te zijn. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Tenslotte stelt betrokkene, in een actualisatie van 07.06.2011, zwanger te zijn van de heer B.E.M., van Belgische nationaliteit. Echter zij laat na om de nodige stavingsstukken hiervan voor te leggen. Betrokkene heeft geen medisch attest van zwangerschap voorgelegd en heeft zij nagelaten haar dossier aan te vullen met een geboorte- en erkenningsakte. Dit gegeven kan dan ook niet weerhouden worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren."

1.3. Op 26 augustus 2013 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan verzoekster op 5 september 2013 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van C.A., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

E.Y.A. (...), nationaliteit Marokko

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 1 ° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten Geen geldig paspoort voorzien van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een derde middel werpt zij de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van het evenredigheidsbeginsel. In een vijfde middel werpt verzoekster de schending op van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel.

Gelet op hun nauwe samenhang worden deze vijf middelen samen onderzocht en besproken.

Ze worden als volgt samengevat:

De verzoekster voert aan dat de gemachtigde rekening had moeten houden met de juiste en vaststaande rechtspraak en heersende instructies aangaande de betekenis van het begrip "buitengewone omstandigheden". Verzoekster betoogt dat zij in augustus 2008 in het Rijk is aangekomen, het nooit meer verlaten heeft en dat het centrum van haar belangen hier is gesitueerd. Dit zijn elementen die werden aangehaald als buitengewone omstandigheden.

Aldus verzoekster heeft de gemachtigde haar aanvraag onterecht onontvankelijk verklaard en verwijst zij verder naar de instructie van 19 juli 2009.

Wat betreft artikel 8 EVRM, verwijst verzoekster opnieuw naar haar verblijf in het Rijk sinds 2008 en naar het feit dat zij een feitelijk gezin vormt met haar zus, die legaal in België verblijft net als haar beide broers. Zij stelt dat in casu enkel op standaardwijze de door haar aangehaalde argumenten werden herhaald, maar dat niet naar het belang van de vreemdeling werd gekeken. Artikel 8 EVRM beschermt niet enkel het gezinsleven maar ook het privéleven, met name sociale banden. Men kan de gedane afweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging beschouwen. Er is geen belangenafweging terug te vinden in de beslissing gezien een loutere formele motivering met standaardzinnen niet kan worden weerhouden, wat in casu het enige is dat de gemachtigde heeft gedaan. Verzoekster stelt verder dat de schending van artikel 8 EVRM niet in verhouding is met het nagestreefde doel. Verzoekster heeft geen gewelddadige feiten gepleegd en haar banden met het moederland zijn uiterst summier, om niet te zeggen nihil. Het leven hier en de banden met België zijn volgens haar daarentegen bijzonder groot gezien de integratie, werkwillegheid, de kennis van de landstalen, sociale engagementen en werkbereidheid. Door geen rekening te houden met de prangende humanitaire situatie waarin zij zich bevindt, werd artikel 8 EVRM geschonden.

Verzoekster acht het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden omdat de bestreden beslissing duidelijk niet alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking neemt. Verzoekster geeft een theoretische uiteenzetting aangaande de zorgvuldigheidsplicht. Verder stelt zij dat de beslissing tot onontvankelijkheid tot stand kwam op basis van een eerdere summier en gestandaardiseerde analyse van de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden. Uit de bestreden beslissing blijkt volgens haar geenszins dat de gemachtigde zijn besluit heeft genomen na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienen gegevens.

Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing geenszins afdoende is gemotiveerd. Zij geeft een theoretische uiteenzetting aangaande de opgeworpen schending. Zij stelt dat, bij nalezing van de bestreden beslissing, zij tot de conclusie komt dat de gemachtigde zich beperkt tot het geven van een motivering in zeer algemene termen waarvan geenszins kan gesteld worden dat deze zich toespitst op de concrete situatie van verzoekster en tevens incorrecte gegevens aanhaalt. De belangen van de burger mogen niet onnodig worden geschaad, vandaar de noodzaak van een zorgvuldige afweging. Zij stelt dat het vanzelf spreekt dat haar belang levensgroot is, met name dat zij hier in België mag verblijven. Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde in casu niet, hoewel gezien de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde de motivering uitgebreid moet zijn. Wat betreft het evenredigheidsbeginsel, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel geeft verzoekster een eerder theoretische uiteenzetting.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert

dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissingen moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. Zo verwijst de eerste bestreden beslissing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde op omstandige en concrete wijze waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekster de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de eerste bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Een eventuele schending van de materiële motiveringsplicht moet worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetbepaling, in casu artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat verzoekster tevens geschonden acht.

2.3. Artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.). Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ...

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te

rechtvaardigen. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De vreemdeling heeft de plicht om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048) Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

2.4. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

Met haar betoog omtrent haar lang verblijf in België waar zij het centrum van haar belang heeft, herhaalt verzoekster in wezen de elementen en argumenten van haar aanvraag, vermeld in punt 1.1. , maar zij toont hiermee niet aan dat het voor haar omwille van deze elementen en argumenten zeer moeilijk dan wel onmogelijk is om haar aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen. De bestreden beslissing bevat dienaangaande een uitgebreide motivering die door verzoekster niet op concrete wijze wordt weerlegd: *“Betrokkene stelt verder vriendschapsrelaties te hebben opgebouwd, Nederlands te spreken en werkwilig te zijn. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”*

De stelling van de gemachtigde dat de door verzoekster aangevoerde elementen van integratie of duurzame lokale verankering niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

Het verblijf van verzoekster en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn dus elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de gemachtigde van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de aangevoerde elementen van lang verblijf, integratie en sociale bindingen in België. In het licht van wat hierboven werd gesteld toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat deze niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend. De gemachtigde wijst er vervolgens terecht op dat die elementen wel het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek van de aanvraag ingediend in het land van herkomst, conform artikel 9, lid 2, van de vreemdelingenwet.

2.5. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat de eerste bestreden beslissing betrekking heeft op een vraag om machtiging tot verblijf, die negatief werd beoordeeld en in navolging waarvan het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. De eerste bestreden beslissing heeft geen betrekking op een weigering van voortgezet verblijf zodat in casu ook geen sprake is van een inmenging in het voorgehouden familie- en privéleven van verzoekster. In tegenstelling tot wat verzoekster betoogt, gebeurt er in een situatie van eerste toelating geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op familie- en privéleven te

handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38).

Hierbij moet worden opgemerkt dat artikel 8 EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet slechts een rol spelen in de beantwoording van de vraag of de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 EVRM oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend. Tenslotte merkt de Raad op dat artikel 8 EVRM geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (cf. *RvS* 22 juli 2013, nr. 224.386).

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat naar aanleiding van verzoeksters verblijfsaanvraag rekening werd gehouden met het door haar aangevoerde familieleven en privéleven en dat een belangenafweging heeft plaatsgehad waarbij in casu werd nagegaan of deze aangehaalde elementen een mogelijke buitengewone omstandigheid uitmaken die het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging in België rechtvaardigen.

De gemachtigde verwierp de aangehaalde elementen als buitengewone omstandigheden.

Daarbij argumenteerde de gemachtigde eerst dat het louter voorleggen van verblijfsdocumenten en een identiteitskaart niet volstaat om de afstamming vast te stellen. Dit motief wordt door verzoekster geheel niet betwist en vindt steun in het administratief dossier. Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven met zus en broer moet worden aangetoond en daarvoor moet er sprake zijn van hechte persoonlijke banden tussen de gezinsleden. Opdat in het bijzonder een relatie tussen meerderjarige broers en zussen onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen, zijn er bovendien bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, par. 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, *Ezzouhdi v. Frankrijk*, par. 34; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, *Javeed v. Nederland*). Naast het gegeven dat verzoekster de afstammingsband niet afdoende bewijst, toont zij zulke bijkomende elementen van afhankelijkheid evenmin aan. Verzoekster maakt dan ook het bestaan van een beschermenswaardig familieleven niet aannemelijk.

Vervolgens argumenteerde de gemachtigde dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen, enkel een tijdelijke verwijdering inhoudt. Dit houdt in dat verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten.

Het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om te vereisen van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, *Djokaba Lambi Longa vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101). De tijdelijke verwijdering met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het privéleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM, minstens toont verzoekster in haar weinig concreet betoog niet aan dat haar familiale, persoonlijke, sociale, economische banden onherstelbaar worden beschadigd bij een tijdelijke terugkeer. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen verzoekster in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar familieleden, vrienden en kennissen en haar familie- en privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, *M.E. v. Zweden*, par. 100).

Voorts moet worden gewezen op de samenhang tussen beide bestreden beslissingen. Niettegenstaande het feit dat beide bestreden beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast, op basis van de feitelijke gegevens in het dossier, dat de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door verzoekster ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. Aldus heeft de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de terugkeer naar Marokko verhinderen, eveneens geleid tot het oordeel dat er geen hinderpalen zijn die zich verzetten tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt aldus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit wordt bevestigd door het feit dat de beslissingen op dezelfde datum werden genomen door dezelfde gemachtigde en op dezelfde datum werden betekend, waaruit de samenhang van beide bestreden beslissingen blijkt.

Er kan op goede gronden worden vastgesteld dat de belangenafweging, vereist onder artikel 8 EVRM, heeft plaats gehad in het licht van de eerste bestreden beslissing. Aangezien deze negatief uitviel voor verzoekster, kon de gemachtigde vervolgens overgaan tot afgifte van de tweede bestreden beslissing na onderzoek naar en vaststelling van de onregelmatigheid van haar verblijf. De Raad stelt vast dat de tweede bestreden beslissing is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, waarbij gemotiveerd wordt dat de verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort en geldig visum. De vaststelling dat de verzoekster zich op onregelmatige wijze in het Rijk bevindt, wordt niet betwist of weerlegd en vindt steun in het administratief dossier.

Er moet tenslotte worden benadrukt dat de eerste bestreden beslissing geen betrekking heeft op de gegrondheid van de aanvraag maar enkel verantwoordt waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging niet in België kan worden ingediend. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van de eerbiediging van het voorgehouden familie- en privéleven zoals zou zijn ontwikkeld in België, met name in het kader van een aanvraag om een verblijfsmachtiging die in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post wordt ingediend op grond van artikel 9, tweede lid, van de vreemdelingenwet, staat nog steeds open. Het is dan ook in dit kader dat een onderzoek ten gronde naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM vervolgens zal plaatsvinden. Een schending van artikel 8 EVRM wordt derhalve in deze stand van zaken niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde ten onrechte oordeelde: *“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.”*

2.6. In zoverre verzoekster meent dat er sprake is van een prangende humanitaire situatie en verwijst naar de instructie van 19 juli 2009, wijst de Raad erop dat deze instructie vernietigd werd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009.

2.7. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Verzoekster kan echter geen schending van het vertrouwensbeginsel of rechtszekerheidsbeginsel grondvesten op wat er op een website van vreemdelingenrecht.be zou figureren als aanvaarde buitengewone omstandigheden. De gemachtigde dient artikel 9 bis van de vreemdelingenwet niet toe te passen op een wijze dat vreemdelingenrecht.be laat uitschijnen. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet kent geen bindende voorwaarden, maar wordt gekenmerkt door de ruime discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde terzake waarbij elk dossier op zijn individuele merites wordt beoordeeld. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de inhoud van het recht niet voorzienbaar was of dat in haar hoofde verwachtingen werden gecreëerd door de gemachtigde.

2.8. De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. De bestreden beslissing bevat een uitvoerige motivering. Verzoekster maakt met haar louter beweringen en theoretisch betoog op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Verzoekster verwijst naar het motief waarin de gemachtigde een actualisatie bespreekt die melding zou maken van een zwangerschap. Verzoekster ontkent enige actualisatie in die aard en stelt nooit zwanger te zijn geweest.

Dit motief is echter een overtuigend motief dat geen afbreuk doet aan de overige determinerende motieven van de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de elementen aangehaald in

de aanvraag omstandig en concreet werden besproken. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Verzoekster toont ook niet aan dat de gemachtigde in casu een andere invulling aan het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals opgenomen in artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip dient te worden ingevuld. Er is geen schending van artikel 9bis aangetoond.

In het licht van wat hierboven werd besproken toont verzoekster bijgevolg niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk tot het besluit is gekomen dat *"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland."* De materiële motiveringsplicht werd niet geschonden.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Uit de bespreking van de middelen is reeds voldoende gebleken dat de gemachtigde voor de argumenten in hun geheel, op redelijke wijze heeft kunnen concluderen dat het geen buitengewone omstandigheden zijn, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel worden niet aangetoond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES